

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 10.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ-ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΩΛΦΕΤΑ

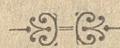
ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
54-ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ - 54

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Σὰν ἥρθ' ἡ ἄνοιξη μὲ τὰ λουλούδια
καὶ σὲ τραγοῦδι ἐωθινὸν
τ' ἀηδόνια ἔσμιξαν μὲ τ' ἀγγελούδια
ποὺ γάμος ἔγινε στὸν Οὐρανό,

Τότες ἐγιόρτασες, γλυκειὰ Πατρίδα,
μὲ τὰ λειοντάρια ποῦχες παιδιὰ
κι' ἔκαμες ψρύμματα τὴν ἀλυσίδα
ποὺς δεμένη μὲ τὴ σκλαβιά.

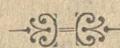
Τότες ἐγιόρτασες, ἀντρειωμένη,
καὶ σὺ τοὺς γάμους σου τὸν μυστικὸν
ποὺ μὲ τὴ δόξα στεφανωμένη
κόσμους ἀνάστησες Ἑλληνικούς.

Κι' ἐκείν' ἡ ὅμορφη σεμνὴ γιορτή σου
μὲ τὸ τουφέκι, μὲ τὸ σπαθί,
δείχνει δλόφωτη τὴν ἀρετή σου,
δείχνει τὴν ἄνοιξη τὴν εὐανθῆ,

Ποὺ γιγαντώνεται μέσ' στὴν ψυχή μας
γιὰ σέ, Πατρίδα Ἑλληνική,
κι' εἶναι ψρησκεία μας καὶ προσευχή μας
ἄνοιξη ὅμοια νάρθη κι' ἐκεῖ,

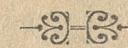
Ἐκεῖ ποὺ ἀλυσωτὸ μένει τὸ χιόνι
μέσ' στοὺ χειμῶνος τὴ σκοτεινὴ
καὶ ξεπαγιάζει καὶ φαρμακώνει
κάθε δική μας σκλάβα γενηά.

Γλυκὺς ὁ ἥλιος σου, Πατρίδα, θάρτη
στοὺς σκλαβωμένους παρηγοριὰ.
κι' ἀπὸ τὰ λούλουδα τ' ἀγνὰ τοῦ Μάρτη
θὰ φέρῃς ἀρωματὰ Λευτερία.

Κι' ἀν σὲ σκεπάζουνε σύννεφα μαῦρα
κι' ἀν φυλάκος ἄγριος σὲ απειλή,
ἔνας Καλύνηδος ἀπὸ τὴ Λαύρα
κάθε φοβερού μας διαλει.

Κι' ἀν εἰν' οἱ στόλοι θεοὶ μπροστά σου
γιὰ νὰ σου πνίξουν κάθε ζωή,
μέσ' στὰ γαλάζια τὰ κύματά σου
Κανάρη ιρύβεται ἀντιβοή.

Τὰ παληκάρια σου τὰ πεθαμένα,
ξυπνοῦν ἀθάνατα καὶ ζωντανά,
μὲ τὰ στεφάνια τους τὰ ματωμένα,
μὲ τὰ στεφάνια τους τὰ φωτεινά,

Καὶ μὲ χαμόγελο σεμνὸ στὸ στόμα
ἥρθαν οἱ μάρτυρες νὰ σ' εὐχηθοῦν
«στοὺς ἰδιοὺς βράχους, στὸ ἴδιο χῶμα
»Φεραίοι πάλι νὰ γεννηθοῦν.

»Καὶ πάλι ἄνοιξη νὰ ξανανθίσῃ
»καὶ πάλι Μάρτης ν' ἀναστηθῇ,
»σημαία Λαύρας νὰ κυματίσῃ
»καὶ νὰ ξαστράψῃ Διάκου σπαθί!»

»Ω τοῦ μεγάλου φωτὸς μητέρα,
ποὺ τ' ὄνομά σου τὸ Ἐθνικὸ
πανηγυρίζεις τὴν ἴδια μέρα
μὲ τ' ἀρραβώνιασμα τὸ Θεϊκό,

Μ' ὅσα θηρία καὶ νὰ παλεύῃς,
γιὰ σένα Χάρος δὲν θὰ βρεθῇ!
Μεγάλη πάντα θὰ βασιλεύῃς
καὶ θ' ἀνατείλῃ καὶ θ' ἀπλωθῇ

Θεομὸ τὸ βλέμμα σου, γλυκὸ τὸ φῶς σου
σὲ μυρωμένη Ἀνατολή,
ποὺ κάθε σκλάβος πιστὸς λαός σου
λευτερωμένος θὰ σὲ φιλῇ!

Λίγα τὰ βέσσαρα μικρὸς ὁ θεῖνος
θάναι τοὺς σκλαβοὺς ποὺ σὲ ποδεῖ.
Νά τοῦ Ημίονα Εεντρική Βιβλιοθήκη
τὸ κάθε Μουσείον ἀνθεύριον

**Ο Γιάγγης κι' ο Μαρῆς
μελούνε κι' ἀπορεῖς.**

Γ.—

Τέλος πάντων καὶ ἐν συνόψει,
τραγουδῶ κι' ἔγδο Μαρῆ,
σὲ γνωρίζεις ἀπὸ τὴν ὄψιν
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερήν,
ἄν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον
ποῦ τὰ δύπλα μας ἀργοῦν,
δὲν γνωρίζεις παρὰ μόνον
γέρους ποῦ μοιρολογοῦν.

"Ω Ελλάδα μου καῦμένη !
Σὲ μιὰν ἄκρη πεταμένη
οὐδετέραν καὶ νεκρὰν
σὲ γνωρίζεις ἀπὸ τὴν ὄψιν τῶν γερόντων τὴν οἰκτράν !
Καὶ τὸ νέον καθεστώς σου τὸ ὑπέρποτε οἰκτρόν,
τὸ γνωρίζεις ἀπὸ τὴν ὄψιν τοῦ κυρίου Μήτου τῶν Πατρῶν.
Καὶ πᾶς ἔμεινες, Μητέοα,
κι' ἀπὸ χρῆμα οὐδετέρα
κι' ἐντελῶς χωρὶς λεφτό,
ἀφ' τὴν ὄψιν τοῦ Δραγούμη τὸ ἐγνώρισα κι' αὐτό.

Πῶς ἐμύρισε σαπίλα ἐποχῆς προγενεστέρας,
πῶς ή πεῖνα τὰς μητέρας
τῶν ἔφεδρων σου θερίζει,
δὲ καθένας τὸ γνωρίζει.
Πῶς τοῦ Γούναρη ὁ μύλος
ὅπως θέλει κάθε φίλος
ἀναλόγως θὰ γυρίζῃ,
πῶς τὰ κτήματα τοῦ κράτους ὁ Δραγούμης τὰ χαρίζει
σ' ἔναν κι' ἄλλο τουρκαλᾶ,
τὰ γνωρίζουμε καὶ ταῦτα καὶ τὰ ξέρουμε καλά.

Πῶς καμιὰ ἐμπιστοσύνη δὲν μᾶς ἔχουν οἱ Συμμάχοι
καὶ θὰ μείνουμε μονάρχοι
ν' ἀρμενίζουμε τοῦ βρόντου μέσ' στὴ μέση τοῦ γιαλοῦ,
ἀφ' τὴν ὄψιν τοῦ Σεράγη τὸ γνωρίζω πρὸ πολλοῦ.
Καὶ τὴν εὔνοιαν, Μητέοα,
ποῦ λαμβάνεις κάθε μέρα
ἀφ' τὸν Αὔστρογερμανό,
τὴ γνωρίζω μὲ τὴν βόμβες πόροχοντ' ἀφ' τὸν οὐρανό !

Τοῦ Κομιτατῆς τὴ μέθη,
ποῦ ἐλεύθερος ἀφέθη
στὰ χωριά μας νὰ σκιρτᾶ,
ἀφ' τὴν ὄψιν τοῦ Πασσάρωφ τὴν γνωρίζω ἀρκετά.
Καὶ πῶς χαίρετ' ή Τουρκία
ποῦ δὲν εἶχα τὴ βλακεία

να κινήσω γιὰ τὴ Σμύρνη, εἴτε γιὰ τ' Αϊβαλῆ,
τὸ γνωρίζεις ἀπὸ τὰ τσάγια τοῦ Γκαλήπ τοῦ Κεμαλῆ.

Ω Ελλάδα μου καῦμένη,
χροπόδαρα δεμένη
σε φουρτούνα σκοτεινή !
Όλα, όλα τὰ γνωρίζω

καὶ τὸ γῆρας μακαρίζω
τοῦ κυρίου Στεφανῆ !

Μ' ἔμπνευσι, Μαρῆ, μεγάλη
θέλεις ή Μοῦσά μου νὰ ψάλλῃ
τὴ γιορτὴ ποὺ ξημερώνει,
μὰ τὸ γῆρας τὴν παγώνει !
"Ερχομαι νὰ καμάρωσω
καὶ νὰ δαφνοστεφανώσω
παλαιοὺς καὶ νέους Διάκους,
κι' ἀποτόμως σταματάινω
ποὺ στοὺς δρόμους ἀπανταίνω
τοὺς παρόντας βρυκολάκους
καὶ ή Μοῦσα μὲ τὴ λύρα
μένει ἔτσι κι' ἀδρανεῖ
ποὺ θαρρεῖς πᾶς εἶναι στεφανῆ
σὰν τὸν μπάρμπα Στεφανῆ.

Μ' ἄν περνάω τὸν καιρόν μου
ἐν μωρίᾳ περισσῆ,
τραγουδῶ τὸ «λιγερόν μου»
καὶ τραγούδα το καὶ σύ,
ἄν καὶ τίποτα στὸ Κράτος δὲν ὑπάρχει λιγερόν,
ἀπὸ δὲ τ' ἀνωρθιμένα
νὰ γνωρίζῃς πᾶς κανένα
δὲν ἀπέμεινε γερόν.

Τραγουδάω τὸ «Ξυπνάτε καὶ ή σάλπιγξ μας ἡχεῖ»
ἄλλα δὲν ξυπνᾶ κανένας ἐν αὐτῇ τῇ ἐποχῇ
παρὰ μόνον οἱ γενναῖοι βουλευταὶ τῆς εὐπαιρίας,
μὲ τὴ σάλπιγγα ξυπνᾶντες τῆς στενῆς περιφερείας
κι' ἐποχὲς εὐτυχισμένες
ἀναχαίδονται π' ἀκοῦν
κι' ἐκλογὲς ἀσφαλισμένες
οἱ πατέρες προσδοκοῦν.

Τραγουδῶ «Αναστηθῆτε
καὶ τὸ θάρρος μαμηθῆτε
καθενὸς σταυραετοῦ»
ἄλλ' ἀντὶ ν' ἀναστηθοῦντας,
καθημερινῶς ψιφοῦντες
τὰ μουλάρια τοῦ στρατοῦ
καὶ τὰ χάνωμεν μοιραίως ἀπὸ τύχην δυσμενῆ
ποὺ τὸ Κράτος μας παιδεύει,
κι' ὁ Σκουλούδης τὰ κηδεύει
κι' ὁ Δραγούμης τὰ θρηνεῖ !

«Μαύρ' εἶν' ή νύχτα στὰ βουνά, στοὺς βράχους πέφτει χιόνι»
Κι' ἔδω, Μαρῆ, μεθοδικῶς
πέφτει τὸ μάρκο διαρκῶς
καὶ τὸ ναπολεόνι
καὶ δροῦν ἔξισον ζωηρῶς
κι' ή δύο προπαγάντες
κι' ἐν ὥραις τοῦ πυκνοῦ πυρὸς
οὐδετερούμεν, πάντες.

«Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός, χτυπᾶτε πολεμάρχοι»
ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
Καμποτοσία βασιλείας τοῦ εργού
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ἡ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΛΗΞΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Τραγουδῶ «Ἐμπόδος γενναῖοι γὰ βροντᾶ τὸ καριοφύλλι»
κι' ἡ Κυβέρνησις ποῦ κλαίει,
μήν τὸ τραγουδᾶς, μοῦ λέσι.
κι' οἱ χοτζάδες εἶναι φίλοι.

Φίλος κι' δὲ Ἀλῆ Μουχτάρης, φίλος κι' δὲ Κερίμ ἀγᾶς
κι' δσους Τούρκους ἐνθυμεῖσαι π' ἄλλοτε ἔσφαζαν μαννάδες,
θὰ τοὺς ἔχῃς βουλευτάδες
εἰς τὰς νέας ἑκλογάς.

Ἐμπόδος τὸν Τούρκο σφάξετε,
τὸν τύραννο σπαράξετε
ἔλέγαν' οἱ Φεραῖοι,
ἄλλα οἱ Τούρκοι σήμερα κι' ἀκόμα κι' οἱ Ὁθραῖοι,
μέσ' στὴ Βουλὴ τοῦ Γούναρη ἀπλῶσαν τὴν δρά τους
κι' αὐτοὶ τὴν ἀναγέννησιν ἀνέλαβον τοῦ Κράτους.

Οσο Μαρῆ, κι' ἔχαρηκα
ποῦ τόσ' αὐτὶα βουλγάρικα
εἰς τὸ Κιλκίς δαγκούσσα.
Ἡ Βουλγαρία, φίλε μου, τὸν Γούναρην φιλοῦσα,
καμμιὰ κακία δὲν βαστᾶ γι' αὐτὰ πῶχουν περάσει
παρ' ἀστηνε μονάχη της στὸ σπίτι σου νὰ δράσῃ,
καὶ ἀν δὲ κάθε βιούλγαρος δὲν γίνη ἀγγελοῦδι,
νὰ μᾶς τρυπᾶς τὴ μύτη μας ἐμὲ καὶ τοῦ Σκουλούδη.

Τ' ἄθλα τοῦ Μάρκου Μπότσαρη καὶ τοῦ Καραϊσκάκη,
ἀς μὴ σὲ γαργαλίζουνε μέσ' στὴν οὐδετερότητα·
κι' ἀν θέλης νᾶσαι προσφιλῆς στὸ κάθε γεροντάκι,
νάβρης κανένα φάρμακο γιὰ τὴν ἀνικανότητα,
γιατὶ κι' ἀν κάνουν οἱ γιατροὶ ἔρεκλάμες πῶς τὸ βρῆμαν,
εἰς ἐκκρεμῆ κατάστασιν τοὺς πάσχοντας ἀφῆκαν!

Ἀπαγορεύεται ὁ ητῶς
ἀπὸ τὸ νέον καθεστώς
νάζης δόμας Πετρόμπετη καὶ θάρρος τοῦ Τζαβέλλα.
Γερόντων ὑπολογισμοὶ
κάνουνε κάθε σου δόμη
νὰ θεωρῆται τρέλλα.
Κι' αὐτὸς ποῦ μὲ τὸν «Κήρυκα» ἔβγηκε καὶ κηρύττει,
θαρρῷ πῶς εἶναι γλήγορα γιὰ τὸ Δρομοκαΐτη!

Κατὰ τὸν νόμους, φίλε μου, τὸν Γούναρη τὸν νέον,
σ' ἀπαγορεύω νὰ μιλῇς γιὰ Κολοκοτρωναίους
καὶ γιὰ τὸν ἄλλους ἥρωας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
ποῦ ἄνευ τῆς παραμυχᾶς πολιτικῆς εὐθύνης
ἐπῆγαν καὶ τὰ ἕβαλαν μὲ τὸν Ὄμεὸ Βοιώνη,
καθόσον ἄλλοι βέβαια ἥσαν ἐκεῖνοι οἱ χρόνοι
καὶ ἄλλοι οἱ σημερινοὶ ποῦ ἐν τῇ πολιτείᾳ
συνδέεται ἡ λογικὴ μὲ τὴ φαυλοκρατία.

«Ἀντρειωμένα μου παιδιά κοντά μου μαζωκτῆτε»
δσοὶ τὸ τραγουδούσατε, νὰ μήν τὸ ξαναπῆτε,
ἄγετα ποῦ μᾶς πλάκωσαν ἀχρηματίας νέφη
καὶ τὰ παιδιά δὲ Στέφανος δὲν ἔχει νὰν τὰ θρέψῃ.
Κι' ἄνεκ' αὐτῆς τῆς φοβερᾶς τῆς ἀναπαραδίας,
ἀδύοδας τὰς ἐδώσαμεν στὸν παιδας τὰς ἀδείας
κι' ἔνετα ποῦ δὲν ἔχομεν οὔτε ψωροδεκάρα
μᾶς ψόφησμα καὶ τὸ ἄλογα οὐδέτερα στὰ κάροα.
Χωρὶς νὰ μοῦ φιλονεκᾶς,
τὰς σκέψεις τὰς πολεμικὰς
νὰ τὰς ἐγκαταλείψῃς.

κι' ἀν διαρκῶς ἐπιδρομὰς ἀκοῦς καὶ καταλήψεις,
ἐσὺ τυφλὰ νὰ περπατῆς
κι' οὐδετερότη νὰ κρατῆς
μέχρι ἀπελπισίας,
καὶ προτιμότερον νὰ ζῆς φτωχὰ καὶ κακομοίρικα,
παρὰ ν' ἀκοῦς τὸν «Κήρυκα»
ποῦ γράφει ὁ Μεσίας.

Καμμιὰ μὴ δίνης προσοχὴ
σ' αὐτὰ ποῦ ξανακατηχῆ
αὐτὸς ὁ ταραξίας,
ἄν εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν φαντασιοπληξίας.
Καμμιὰ μὴ δίνης προσοχὴ σ' αὐτὸν τὸν φαμφαρόνον
ποῦ σ' ἐσυμβούλευε νὰ πᾶς μὲ τοὺς Συμμάχους μόνον,
ἄλλα νὰ συμμορφώνεσαι καθ' ὅλα μὲ τοὺς γέρους
ποῦ ξέρουνε καὶ παῖζουνε τὴ μπάλα μ' ἀμφοτέρους,
καὶ τούτου ἔνεκεν, Μαρῆ, ἀπὸ μιὰ μάντα κι' ἄλλη,
μᾶς ἔρχονται θαυμάσια νὰ μπάλες στὸ κεφάλι !

ΤΗΣ ΝΥΚΤΑΣ

Ἐνεκα τῆς ὁργῆς τοῦ "Αρεως,
στερούμεθα ἐντελῶς ζαχάρεως
καὶ πίνουμε καφὲ μὲ μέλι,
δπως ἡ χάρις του τὸ θέλει.
Στερούμενοι ἐπίσης φωτισμοῦ
ἔλλειψει κάρβουνου κι' ἡλεκτρισμοῦ,
μὲ τῆς σελήνης φῶς δειπνάμε !
Κι' ἔτσι, χωρὶς νὰ ξιμεθά γαμπροί,
σελήνην μέλιτος περνάμε
πολὺ ώραῖα, δόξα τῷ πατρί.

Φάλασταφ.

ΝΤΕΜΙ-ΣΕΖΟΝ

Ποιητικὴ ντεμί-σεζὸν διλόγυρά μας θάλλει
καὶ τὸν χειμῶνα τὸν πεζόν, νεκρὸν ἡ Μούσα ψάλλει.
Ντεμί-σεζὸν φορέματα,
ντεμί-σεζὸν καπέλα,
ντεμί-σεζὸν μπερδέματα
τοῦ νηοῦ μὲ τὴν κοπέλα.
Μεγάλη κίνησις πτερῶν καὶ φαντεζὶ θελγόντων
καὶ κίνησις τῶν κεφαλῶν συζύγων πληρωνόντων.

Ντεμί-σεζὸν μᾶς ἥρμανε, συρμοὶ χαριτωμένοι
καὶ βγαίνουν ἔξω κάτασπροι λαμποὶ φυλακισμένοι.
Ἡ φοῦστες συνηθίζονται
πολὺ κοντοκομμένες.
Παπάδες σκανδαλίζονται
μὲ γάμπες ἐκθεμένες.
Κρύβονται τώρα τὰ μανσὸν κι' ἡ γοῦνες ἡ βαρεῖες.
ταφτάδες θὰ στολίσουνε ντεμί-σεζὸν κυρίες.

Τώρα θὰ βγοῦν τὰ ψάθινα τῆς μόδας καπελῖνα·
τὰ μαθησμένα γουνερά πᾶνε στὴ νεφθαλίνα.

Καὶ παναμάδες γυριστοὺς
θὰ βλέπωμεν μυρίους
εἰς ἀφελεῖς καὶ γελαστοὺς
ντεμί-σεζὸν κυρίους.

Τώρα δὲ ἀλλάξουν οἱ συρμοὶ κι' ὀλίγον κατ' ὀλίγον
θὰ φεύγουν οἱ ἐνδοιασμοὶ ντεμί-σεζὸν συζύγων.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Πάσι ἐ ἄγιοις γενιὸν
οἱ ζοφεροὶ καὶ μαυροὶ.
ΜΟΥΣΕΙΟ ΝΕΟΥΡΙΟΥ
καὶ ζώδιον . . . ὁ Ταῦρος !

